

The Holy See

KATEHEZA PAPE BENEDIKTA XVI.

NA OPĆOJ AUDIJENCIJI

Srijeda, 2.studenog 2011.

[\[Video\]](#)

Čovjek treba vječnost

Draga braćo i sestre!

Nakon što smo proslavili svetkovinu Svih svetih, Crkva nas danas poziva spomenuti se svih vjernih mrtvih, upraviti svoj pogled prema tolikim licima koja su nas prethodila i koja su završili zemaljski put. Na audijenciji na taj dan, dakle, želim vam predložiti jednostavne misli o stvarnosti smrti, koja je za nas kršćane prosvijetljena Kristovim uskrsnućem, da bismo obnovili našu vjeru u vječni život.

Kao što sam već rekao jučer uz Angelus, u ovim danima se odlazi na groblje i moli za drage osobe koje su nas ostavile, to je malne neki pohod kojim im se želi, još jednom, izraziti našu ljubav, da bi na neki način ponovno osjetili njihovu blizinu, podsjećajući također, na taj način, na jedan članak Vjervanja: u općinstvu svetih postoji uska veza između nas koji kročimo ovom zemljom i mnogobrojne braće i sestara koji su već prispjeli vječnosti.

Oduvijek se čovjek brinuo za svoje pokojnike i nastojao im pružiti neku vrstu drugog života pažnjom, brigom i ljubavlju. Na stanoviti se način želi sačuvati njihovo životno iskustvo; i, koliko god da to zvučalo paradoksalno, ono kako su živjeli, što su ljubili, čega su se pribojavali, čemu su se nadali i što su mrzili mi otkrivamo upravo s grobova, pred kojim naviru sjećanja. Oni su malne zrcalo njihova svijeta.

Zašto je tomu tako? Zato što, usprkos tome što je u našem društvu smrt često gotovo zabranjena tema, i neprestano nastojimo odagnati i samu pomisao na smrt, ona se tiče svakog od nas, tiče se čovjeka svih vremena i svih prostora. I pred tim misterijem svi, također nesvjesno, tražimo nešto što nas poziva nadati se, znak koji će nam dati utjehu, da se otvori neki obzor, koji će pružiti neku budućnost. Staza smrti, zapravo, je put nade i kada pohodimo naša groblja i čitamo natpise na grobovima tada činimo pohod koji je u znaku nade u vječnost.

No pitamo se: zašto osjećamo strah pred smrću? Zašto se čovječanstvo, odnosno bar njegov veliki dio, nije nikada pomirilo s mišlju da izvan smrti naprosto ništa ne postoji? Rekao bih da su odgovori brojni: plašimo se smrti jer se plašimo ništavila, toga putovanja prema nečem što ne poznajemo, što je nepoznato. I tada se u nama javlja neki osjećaj odbacivanja jer ne možemo prihvatiti da se sve ono lijepo i veliko što je učinjeno tijekom čitavog života, iznenada briše, pada u bezdan ništavila. Prije svega osjećamo da ljubav dozivlje i traži vječnost i nije moguće da će ju smrt uništiti u samo jednom hipu.

Smrti se, nadalje, plašimo jer, kada se nalazimo pred kraj života, shvaćamo da postoji neki sud o našim djelima, o tome kako smo proveli svoj život, osobito o onim sjenama koje, vješto, znamo često uklanjati ili nastojimo ukloniti iz svoje svijesti. Rekao bih da se upravo pitanje suda često krije u pozadini brige čovjeka svih vremena za pokojne, pažnje prema osobama koje su značajne za njega i koje nisu više uz njega na putu zemaljskog života. U stanovitom smislu geste pažnje i ljubavi, kojima se obasipa pokojne, predstavljaju način da ih se zaštiti u uvjerenju da one neće ostati bez učinka na sudu. To možemo uočiti u većem dijelu kultura koje karakteriziraju povijest.

Danas je svijet postao racionalniji, ili bolje reći, sve je prisutnija tendencija da se smatra kako svaku stvarnost treba sagledati kriterijima eksperimentalne znanosti te da se i na veliko pitanje smrti mora odgovoriti ne toliko s vjerom, već polazeći od spoznaja koje se mogu iskustveno dokazati, od empirijskih spoznaja. Pritom se, međutim, ne vodi dovoljno računa o tome da se upravo na taj način u konačnici upada u oblike spiritizma, u pokušaju da se uspostavi neki dodir sa svijetom izvan smrti, gotovo se zamišlja kako postoji neka stvarnost koja je, u konačnici, preslika ove sadašnje.

Dragi prijatelji, svetkovina Svih svetih i spomen svih vjernih mrtvih kazuju nam da samo onaj koji može priznavati veliku nadu u smrti, može također živjeti životom usidrenim u nadi. Ako ograničimo čovjeka isključivo na njegovu horizontalnu dimenziju, na ono što se može zapaziti na empirijski način, sam život gubi svoj duboki smisao. Čovjek treba vječnost i svaka je druga nada za njega kratkog vijeka, previše je ograničena. Čovjeka se može objasniti samo ako postoji neki Tvorac koji nadilazi svaku izoliranost, pa i onu smrti, u totalitetu koji nadilazi također prostor i vrijeme. Čovjeka se može objasniti, on nalazi svoj dublji smisao, samo ako postoji Bog. A mi znamo da je Bog istupio iz svojih dalekih prostranstava i postao blizak, ušao je u naš život i govori nam: "Ja sam uskrsnuće i život: tko u mene vjeruje, ako i umre, živjet će. I tko god živi i vjeruje u mene, neće umrijeti nikada. Vjeruješ li ovo?" (Iv 11, 25-26).

Sjetimo se na trenutak prizora na Kalvariji i ponovno poslušajmo riječi koje je Isus, s križa, uputio

razbojniku raspetom njemu s desna: "Zaista ti kažem: danas ćeš biti sa mnom u raj!" (Lk 23, 43). Sjetimo se dvojice učenika na putu za Emaus, kada, nakon što prevališe dio puta s Uskrsnim Isusom, prepoznaše ga i bez oklijevanja pođoše prema Jeruzalemu da navijeste Gospodinovo uskrsnuće (usp. Lk 24, 13-35). U sjećanje se s novom jasnoćom vraćaju Učiteljeve riječi: "Neka se ne uznemiruje srce vaše! Vjerujte u Boga i u mene vjerujte! U domu Oca mojega ima mnogo stanova. Da nema, zar bih vam rekao: 'Idem pripremiti vam mjesto'?" (Iv 14, 1-2). Bog se doista pokazao, postao je dostupan, toliko je ljubio svijet "te je dao svoga Sina Jedino rođenca da nijedan koji u njega vjeruje ne propadne, nego da ima život vječni" (Iv 3, 16), a u najvišem činu ljubavi križa, uranjajući u ponor smrti, pobijedio ju je, uskrsnuo je i otvorio i nama vrata vječnosti. Krist nas podupire kroz tamu smrti kroz koju je sam prošao; on je Dobri Pastir čijem se vodstvu možemo povjeriti bez imalo straha, jer on dobro poznaje put, također put kroz tamu. Svake nedjelje, kada molimo Vjerovanje, mi iznova potvrđujemo tu istinu. A pohodom grobljima na kojima s ljubavlju molimo za naše pokojnike, pozvani smo još jednom, odvažno i snažno obnoviti snagu naše vjere u vječni život, štoviše živjeti s tom nadom i svjedočiti je svijetu: iza sadašnjosti nije ništavilo. Upravo vjera u vječni život ulijeva kršćanima odvažnost da još snažnije ljube ovu našu zemlju i rade na izgrađivanju jedne budućnosti, da bi joj dali pravu i sigurnu nadu. Hvala.

Apel Svetog Oca:

Trećeg i četvrtog studenog – sutra i preksutra – vođe država ili Vlada G20 okupit će se u Cannesu da bi raspravili glavne problematike vezane uz globalnu ekonomiju. Želim da taj susret pomogne prevladati teškoće koje, na svjetskoj razini, stoje na putu promicanja jednog istinski ljudskog i cjelovitog razvoja.

© Copyright 2011 - Libreria Editrice Vaticana

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana